

BARBORA
VAJSEJTLOVÁ

MAMI, PŘIDEJ!

ANEŽ
JAK SE (NE)STÁT
SUPERMATKOU

motto

román

Mami, přidej!

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.motto.cz

www.albatrosmedia.cz

motto

Barbora Vajsejtlová

Mami, přidej! – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

motto

BARBORA
VAJSEJTLOVÁ

MAMI, PŘIDEJ!

ANEB JAK SE (NE)STÁT
SUPERMATKOU

Praha 2019

© Barbora Vajsejtlová, 2019

Cover photography © kristinaS38, 9dream studio / Shutterstock.com

ISBN tištěné verze 978-80-267-1455-2

ISBN e-knihy 978-80-267-1478-1 (1. zveřejnění, 2019)

16. prosince

Tak jo. Už jsem zase ječela. Já vím, že jsem se zapří-
sahala, že budu své děti vychovávat v klidu a pokoji,
ale existují okamžiky, kdy to prostě nejde. Nedávno
jsem četla článek o tom, jak má člověk ovládnout
své emoce a zůstat nad věcí i v těch nejvypjatějších
situacích. Prý se stačí zhluboka nadechnout a dívat se
na celou emočně náročnou záležitost svrchu. Jako
kdybyste byli nezávislým pozorovatelem a vůbec se
vás to netýkalo. A přísahám bohu, že jsem se sna-
žila.

Jenže za Eliškou přišla na návštěvu Adélka ze škol-
ky. Holky se zavřely v pokoji, a protože Kuba byl zrov-
na s klukama venku, využila jsem nečekaného volna
k relaxu u mytí záchoda a podobných wellness aktivit.
Za dveřmi pokojíku se ozývalo tlumené chichotání,
což mě uklidňovalo, protože každý rodič, který ne-
strávil poslední dva roky v kómatu, ví, že nejhorší
a nejnebezpečnější je ticho. Tichý dětský pokojík se
zavřenými dveřmi vždy znamená, že ho dítě buď
opustilo oknem, nebo se tam zabývá nějakou strašně
zajímavou věcí, která se jeho rodičům nejspíš vůbec
nebude líbit.

Ale to není můj případ. Jsem totiž schopná a vy-
rovnaná matka, která dokáže zajistit svým dětem
odpolední program, v němž vůbec nefiguruje počítač,
telefon ani tablet, a ještě u toho zvládne pohnout
s předvánočním úklidem. Dokonce jsem si začala po-
brukovat i nějakou vánoční odrhovačku. Jo, je to nád-
hera, když si člověk dokáže zorganizovat věci a má tak
hodné děti. Začala jsem holčičkám připravovat zdra-
vou a nutričně vyváženou svačinu. Když jsem okrajo-

vala mrkev, už jsem se skoro vznášela na zenovém ob-
láčku a kolem hlavy mi probleskoval náznak svato-
záře.

Sice se obvykle snažím děti přimět, aby jedly civili-
zovaně u stolu, ale dneska udělám výjimku. Jednak
mám fakt dobrou náladu a jednak je moje snaha o kul-
tivované stolování obvykle doprovázená takovým
množstvím keců a poštuchování, že bych o ni zase
rychle přišla. Takže jim donesu svačinu až do pokoje.
Taková já jsem.

Loktem jsem si otevřela dveře pokojíku a ve stejné
vteřině zjistila, že holčičky si namočily nohy v tako-
vém tom polštářku, co se používá při tiskání. Podle
chodidel obtisknutých na koberci se dalo krásně vy-
stopovat, kudy vedly jejich cestičky. Když zaslechly,
jak se blížím, skočily rychle obě do postele pod peřinu,
aby na mě mohly bafnout a umocnit tak překvapení.
A že to, panečku, bylo překvapení!

Na světle zeleném koberci se křížily trasy černých
řapek a holčičí skok do postele zanechal na růžovém
povlečení táhlé šmouhy. Strašně moc jsem se snažila
aplikovat onu chytrou radu z časopisu, ale jednoduše
mi zkratoval mozek. Takže jsem se zhluboka nadechla
a v roli nezávislého pozorovatele jsem se dívala svrchu
na tu hysterku, která mrskla talířky se svačinou do ko-
čáru pro panenky, vrhla se na kolena a v prvním zá-
chvatu zoufalství se snažila fleky na koberci vyčistit
rukávem vlastní košile. A dost přitom ječela. V roli
skutečně nezávislých pozorovatelů tu byly vlastně jen
holčičky, které si mě se zájmem prohlížely. Asi tak jako
se díváte na neznámý živočišný druh.

Jo a taky jsem si vlastně slíbila, že omezím alkohol.
Protože moje spotřeba panáků a vína, jimiž si léčím

pocuchané nervy, už připomíná lehký alkoholismus. Lehký alkoholismus se zase úplně neslučuje s image skvělé matky, kterou jsem se rozhodla budovat. Tohle předsevzetí vzalo za své hned v následujících minutách, kdy do hutné atmosféry vpadl Kuba. Vrátil se zvenčí s krásně červenými tvářemi, poetickou jinovatkou na čepici a s psím hovnem na podrážkách bot a částečně i jedné nohavici.

Nenávidím psí hovna a znám jen málo odpornějších věcí. Navíc mám pocit, že jakmile napadne sebemenší sněhový poprašek, pejskaři dojdou k přesvědčení, že se v něm pozůstatky jejich miláčků tak nějak samy od sebe rozplynou. Nebo je sněhová pokrývka nenávratně vcucne – něco jako princip černé díry. Tudíž úplně přestanou uklízet a míra zahovnění našeho sídliště dosahuje neúnosných rozměrů.

Představa roztomilého podvečera, v jehož průběhu se budu snažit onu hmotu dostat kartáčkem z členité podrážky, mě uvrhla k ledničce, kde přechováváme domácí slivovici. Upřímně řečeno, chutná strašlivě a s každým panákem se bojím, že oslepnu, ale když vás čeká takovýhle úkol, není čas na útlocitnost. Kopla jsem do sebe jednoho, podpořila ho druhým a vrhla se do toho po hlavě.

Koberec svou původní zelenkavou barvu už nezískal, a i po vydatném čištění, při kterém jsem si ubrousila ruce téměř k loktům, přetrvávala neurčitě našedlá barva. Dost jsem přemýšlela o tom, jestli bych z té slivovice a případně dalšího alkoholu nedokázala vyrobit nějaký účinný odstraňovač skvrn od tiskařské barvy. Nebo alespoň něco, co by proleptalo koberec skrz naskrz, a my jsme tak měli důvod koupit si nový. Úkony, které jsem prováděla s Kubovými botami, nemá cenu

popisovat. Každopádně na to padl další panák. Abstinovat začnu až zítra.

Adélku si s podvečerem vyzvedla maminka a nastal čas na idylickou aktivitu, na kterou jsem se těšila už od rána. Mám v ledniče připravené těsto na perníčky a dneska je konečně upečeme. Zítra má totiž Kuba ve škole vánoční dílničky, a když paní učitelka sháněla před časem dobrovolníky, šplhounsky jsem se přihlásila. A protože moje zoufalá manuální neschopnost je známá v širokém okolí, navrhla jsem, že budu s dětmi zdobit perníky. Respektive já ty perníky napeču, pak rozdám mezi dětičky takové ty trubičky s barevnou polevou a nechám je, ať dělají, co umí. Je to jednoduché, bezpracné a musí to zvládnout každý pitomec. Tedy i já.

Akorát jsem si to nějak špatně rozvrhla a původní plán, podle něhož jsem chtěla perníčky upéct minimálně s týdenním předstihem, mi tak úplně nevyšel. Ale nevádí, mám v záloze recept od kolegyně, podle kterého jsou prý perníčky vynikající a okamžitě měkké. Takže vůbec nebude problém, že je upečeme jen pár hodin předem.

Vymalovala jsem si to v duhových barvách. Pustíme si koledy, budeme zpívat, povídat si o vánočních tradicích, zapálíme františka a přitom budeme svorně vykrajovat perníčky. Bude to veliká nádhera, která nás naladí na vánoční strunu. Všechna drobná příkoří, otisky na koberci a hovna na podrážkách budou zapomenuty a na zimním nebi budou jiskřit hvězdičky.

Až mi při té představě zvlhly oči. A zvlhly mi ještě o dost víc, když jsem zjistila, že to zatracené těsto prakticky vůbec nejde vyválet, protože se příšerně trhá.

Když se mi to konečně podařilo a připustila jsem k němu děti, začalo obvyklé:

„Hele, neber mi to!“

„Mááámíí, von mě sem nechce pustit!“

„Kams zase dala to vykrajovátko komety?“

„Nelez mi sem!“

„Elino, ty jsi fakt blbá!“

„Ty seš ještě blbější!“

„Co to tady smrdí? To je ten františek? Fuj, to je teda hnusný!“

Pustila jsem koledy. Ani ne tak kvůli atmosféře, ale především kvůli naději, že v nich zaniknou ty hádky. Kuba ochotně notuje: „Hajdom, hajdom, tečka com.“ Už jsem asi fakt stará, nebo co. Eliška si popálila ruku o plech a vytrvale ječí. Kuba jí hodil kus těsta za tričko, což jekot ještě znásobuje. Vytahuju z trouby první upečené perníčky. Voní překrásně. Blbý je, že v troubě popraskaly a tak nějak se roztekly. Následují reakce:

„Jéé, mami, podívej, ta kometa vypadá jako kopyto.“

„A tahle hvězdička spíš jako bobek!“

A že jsou hned měkký a nadýchaný? No to určitě! Kdybych je po někom hodila, možná ho i zabiju. Už se nemůžu dočkat zítřejších dílniček. Mám takové tušení, že si budu muset dát panáka.

17. prosince

Ráno probíhá, jako obvykle, v infarktovém tempu. Eliška vyžaduje kombinaci lehoučké tylové sukýnky a krajkových ponožtiček. Vzhledem k tomu, že je venku kolem nuly, nepřipadá mi to jako tak úplně dobrý nápad. Veškeré rozumné argumenty se ovšem rozbíjí o Eliščino: „Ale já jsem přece princezna!“ Po složitém vyjednávání, kvůli kterému se nestihnu nasnídat, dospíváme ke kompromisu krajkových ponožtiček navlečených přes tlusté punčocháče a tylové sukýnky přetažené přes tepláky. Princezna vypadá spíš jako mrňavá bezdomovkyně, která vybrala popelnici za rohem, ale už nepiští, což je nejpodstatnější.

Kuba zapomněl na domácí úkol, tudíž mezi přípravou svačiny, kompletováním svršků, popoháněním celé rodiny a hledáním založených věcí („Tady někde jsem před časem položil takovej malej nenápadnej papírek. Nevidělas ho někde?“) ještě určuju, který slovní druh by asi tak mohlo být „mnohem“, „už“ a „ještě“. Je poněkud tristní, když někdo, kdo se žíví češtinou, zjistí, že tápe v učivu třetí třídy.

Strašně moc bych si jednou ráno přála opouštět svůj domov ve stavu, kdy bych si připadala upravená a žádoucí, ale zbylo mi na sebe tak žalostně málo času, že když míjím při odchodu zrcadlo v chodbě, chce se mi řvát a tlouct hlavou o zeď. Na cestě do práce si zuby nejspíš dočistím kreditkou, namaluju se ve zpětném zrcátku auta a na vlasy si asi plivnu.

Do redakce dorážím zplavená, zpocená a lapající po dechu. Klidně bych si mohla stříhnout monolog na téma ranní zácpa, absence parkovacích míst a sabotující děti. Ale šéfka se tváří tak, že by dostatečnou omlu-

vou pro desetiminutové zpoždění nebylo ani to, kdybych ráno podstoupila transplantaci ledviny.

Šéfredaktořce Martě je dva a čtyřicet. Dlouhé vlasy s pěšinkou uprostřed nosí zásadně rozpuštěné a lehce umaštěné, čímž demonstruje své bohémské založení. Ve volných chvílích píše básně, což má být zase důkazem toho, že se v redakci časopisu o zdraví ocitla obrovským nedopatřením a její pravé místo je v umělecké společnosti. Kromě toho by ráda otěhotněla. To je ovšem trochu problém, protože bohémové, s nimiž se stýká, po ní chtějí výhradně recitaci a filozofické diskuze. A po těch ostatních chlapech zase nechce nic ona. Je totiž přesvědčená, že její umělecká DNA se může spojit pouze a výhradně s výjimečným mužem podobného založení. Všem, kromě jí samotné, je proto jasné, že skoná jako bezdětná.

V důsledku toho ale neuznává žádné omluvenky svých podřízených, které jakýmkoli způsobem souvisejí s jejich dětmi. O zánětech středního ucha, spálových angínách a dětských vších se proto v redakci mluví zásadně šeptem a oklikou, jako kdyby šlo o nakažlivou pohlavní chorobu. Kdybych jí sdělila, že odpoledne musím vypadnout o hodinu dřív, protože budu ve škole na vánočních dílničkách zdobit s dětmi perníky, nejspíš by mě skalpovala. Gynekologické problémy vyžadující neprodlenou návštěvu lékaře jsou mnohem bezpečnější omluvenkou, protože jen málokdo, včetně naší bohémky, má žaludek na to, aby vyzvídal podrobnosti. Takže dneska odpoledne jdu na gyndu s mimořádně akutní záležitostí a samozřejmě si to patřičně napracuju. Protože bez dalšího článku o snížené funkci štítné žlázy by pravděpodobně explodovalo zemské jádro a nastal konec světa.

Mám pocit, že jsem přes den stačila asi tak třikrát mrknout, uvařit si jedno kafe a odpovědět na pět e-mailů a už zase pádím k zaparkovanému autu, abych vyzvedla Elišku ze školky a stihla ty zatracené vánoční dílničky. Na co jsem, sakra, myslela, když jsem se tam hlásila?! Venku mrholí a moje adventní naladění dosahuje vrcholu, když v běhu podpatkem kozačky šlápnu do hluboké louže. Vlasy mi navlhly. To znamená, že se můžu rozloučit s jakýmkoli zdáním účesu a s definitivní platností budu po zbytek dne vypadat jako pudl. Rozepnutý kabát za mnou vlaje a celkem živě si dokážu představit, jak moc sexy asi právě působím.

Schody ve školce vybíhám poklusem. Než jsem našla místo k zaparkování, dostala jsem se do beznadějného skluzu. V náruči držím krabici s upečenými perníčky, co vypadají jako kopyta a taky jsou tak tvrdé, a na vrchu mám naskládané jmelí a smrkové větve. V rámci své dokonalosti totiž budu nazdobené perníky balit s dětmi do ozdobných pytlíčků. Okrášíme je jmelím a jehličím, výsledkem bude přenádherná vánoční kompozice a nikoho ani nenapadne, že jsem vlastně beznadějně nešikovná.

Eliška se rozhodla, že si v žádném případě neobleče bundu, což se v situaci, kdy počítáte každou minutu, náramně hodí. Nepodařilo se mi tak úplně pochopit proč, ale nějakou roli v tom hraje skutečnost, že se od rána změnila z princezny ve vílu. Prostě princezny mohou nosit červené prošívání bundy, zatímco u víly něco takového nepřipadá v úvahu. Snažím se ji nasoukat do rukávů, ale mrská sebou jako úhoř. Kabelka mi klouže z ramene, jmelí spadlo na zem a vypadá to, že ho v příští vteřině budou následovat i perníky. Ne že by to byla nějaká zvláštní škoda, ale něco na ty díl-

ničky přinést musím. Konečně je Ela oblečená. Zato já jsem úplně zpocená a moje vánoční nálada utrpěla značné trhliny.

Do školy přibíháme samozřejmě úplně poslední, jak mě neopomene upozornit Kuba. Dějiště dílniček připomíná instantní peklo. Matky rozmístěné u sedmi výrobních stanovišť zoufale bojují s lepidlem, třpytkami a rozdírají si prsty při drátování adventních věnců. Děti o vyrábění vkusných vánočních předmětů jeví pramalý zájem. Místo toho se snaží navzájem zastřelit tavnou pistolí a koulují se postříbřenými šiškami. Prohánějí se mezi stolky, kopají do židliček a jen tak mimoděk se občas zastaví, aby něco někam přilepily, ustříhly nebo vybarvily. Moje perníky mají celkem úspěch. Respektive jejich valnou část děti snědly a polevu z tubiček si buď vymačkaly do pusy, nebo do vlasů. Je mi to úplně jedno. Jsem šťastná, že u mého stanoviště netekla krev.

Horší je, že jsem dostala stolek hned vedle Kláry. Klára je matkou Kubova spolužáka Ondry a je tak dokonalá, že mě z ní pravidelně rozbolí žaludek. Ženská, která má tři děti, krásného, pozorného manžela, dům na předměstí a vzhled modelky, je přírodní úkaz, je muž by nemělo být dovoleno pohybovat se mezi normálními smrtelníky. Vedle jejího štíhlounkého pasu v elegantních šatičkách vypadám jako kombajn a ještě palčivěji si uvědomuju to, že mám promočené boty a odrostlou pěšinku. Její vyrovnaný klidný hlas, kterým usměřňuje smráďata snažící se místo sádrových odlitků pokreslit vlastní obličej, bolestně kontrastuje s mojí vrozenou hysterií. Kláru zcela přirozeně všichni milují a zároveň jí společensky přijatelně závidí. Jen ve mně probouzí ty nejtemnější pudy a upřímně přiznávám,

že mě její dokonalost vytáčí do červených čísel. Nepochybně proto, že vedle ní vynikají všechny moje nedostatky. Krucinálfagot, ona i u toho blbého malování sádrových zvonečků vypadá jako manekýna.

Můj plán na sváteční zabalení nazdobených perníků se trochu rozplynul, protože jaksi není co balit. V krabici mi nezůstal ani jeden perník. No, alespoň je vidět, že jsem nakonec docela ucházející kuchařka (nebo že se děti podobají sarančatům, která sežerou všechno, co není přibetonované). Nesměle jsem navrhla, že bychom si mohli uvázat kytičku ze zbylého jmelí a smrkových větviček, ale nikdo neprojevil zájem. Místo toho mám nepříjemný pocit, že jsem periferně zahlédla, jak si jedno z probíhajících dětí strčilo do pusy ty jedovaté kuličky ze jmelí. Nejsem si úplně jistá, které z nich to bylo, ale byla bych hrozně ráda pryč, až to rozžvýkané jmelí začne zvracet. Protože v tom případě bude identifikace viníka jednoduchá a těžko bych to obhajovala.

Klára se na mě zářivě usmívá a povzbudivě mrká. Takže začínám mrkat i já – i když z úplně jiného důvodu než ona. Eliška, která je rukodělný nezmar a k smrti miluje vyrábění čehokoli, se vrací k mému stanovišti s náručí přetékaající šišatými upatlanými výrobky bohaté polepenými třpytkami. Na jednom místě má prostřiženou sukýnku a na tváři šmouhu od lepidla. Očividně je ale spokojená, což mě spolehlivě dojíká a rozněžňuje. Kuba si v průběhu tří hodin stihl vyrobít jedno vánoční přáníčko s vločkou a jednu kosmickou, vysoce výkonnou pistoli na zabíjení vesmírných vetřelců. Mezi jejími součástkami poznávám, kromě smrkových větviček, sádrového odlitku zvonečku a vánočního řetězu, taky několik svých perníčků. No dobře, tak

možná nejsem tak dobrá kuchařka, jak jsem se domnívala.

Domů dorážíme za tmy. Děti v povznesené náladě, já s migrénou. Nezvyklý hluk (respektive ještě větší hluk, než jsem zvyklá – a to už je co říct) mě vyčerpal a nejradši bych namazala rodině k večeři rohlík a šla si lehnout. Jenže nejsem krkavčí matka, abych svým dětem ve vývinu nedopřála teplou a výživově hodnotnou večeři. Proto se ještě vzepnu v poslední křeči a donutím se uvařit kuře na zelenině. Svou vděčnost dávají dětičky unavené matce najevo upřímnými komplimenty:

„Todle černý musím jíst taky?“

„To vypadá divně!“

„Jóóó, Filipova maminka, ta vaří JENOM špagety a pizzu. Filip má prostě super život, vid' Eli?!“

Rodinné uznání korunuje manželův výrok:

„A z čeho jsi, prosím tě, tak unavená? Na zdobení perníků s dětma snad není nic tak těžkýho, ne?“

Musím si nalít panáka, abych utlumila migrénu a plíživou depresi. Ještě v posteli mi zvoní v uchu.

20. prosince

Je to jasný. Musím okamžitě a ihned zhubnout! Od vánočních dílniček se mi stále vrací obraz Klářina plochého břicha v minišatech. Oproti tomu moje břicho vypadá jako v šestém měsíci. I když se zásadně vážím ráno, nahá a vyčůraná, na displeji váhy se objevuje číslo, které mě dlouhodobě katapultuje do hlubin naprostého zoufalství. Všechny mé kalhoty a sukně se v posledních letech záhadně srazily a kdykoli si je obleču, přeštípnou mě vejpůl. Jenže namísto toho, aby byl výsledkem vosí pas, vznikne něco na způsob panáčka Michelin. Je sice pravda, že ze své konfekční velikosti přetéám už nějaký čas, ale po setkání s Klárou se dostavil intenzivní pocit, že bych měla na veřejnost vycházet výhradně v masce Mickey Mouse. Prostě s okamžitou platností zhubnu!

A protože už jsem velká holka, je mi jasné, že jediná možná cesta v mém věku vede přes vyvážený jídelníček. Vím, o čem mluvím, protože už jsem za svůj život držela snad všechny diety, které kdy byly vymyšlené. Vařila jsem si tukožroutskou polévku, která smrděla přes tři bloky. Propalovala si díru do žaludku ananasovou dietou. Vypěstovala jsem si dokonalou averzi na řepu a vařenou mrkev po detoxové odtučňovací kůře. A tak dneškem počínaje začínám jíst naprosto zdravě a už budu jen sledovat, jak ze mě odkapávají špeky.

Jdu do toho po hlavě, takže mám v plánu posnídat vaječnou omeletu s čerstvou zeleninou. Je to vynikající zdroj proteinů, vitamínů i vlákniny. Tedy všeho, co vám ráno dodá energii a nasytí vás na mnoho hodin dopředu. Jenže Kuba nemůže najít učebnici prvouky.

„To teda, mami, absolutně nechápu. Vždyť jsem si ji dával včera do tašky. Aspoň myslím!“

„Myslíš?!“

„Nebo možná taky jinak. Ale dneska ji budu teda určitě potřebovat. To teda jo,“ konstatuje a spokojeně žvýká housku.

Horečnatě prohrabávám šuplíky Kubova psacího stolu. Ta zatracená prvouka se snad teleportovala do jiné galaxie. Už si v duchu formuluju omluvenku pro Kubovu učitelku. Pravděpodobně v ní bude něco o bermudském trojúhelníku, který se vyskytuje v našem bytě a požívá učebnice prvouky. Kuba vypadá naprosto nevzrušeně, a když dopije kakao, najednou si vzpomene:

„Jé, já vlastně zapomněl, že jsme si je měli nechat ve škole.“

No jasně. Samozřejmě. Jak taky jinak. Sbohem, omeleto se zeleninou. Jsem ráda, že si stihnu dvakrát kousnout housky, kterou odstrčila Eliška. Ale nevadí. Po pár soustech bílého pečiva s máslem ještě nikdo neztloustl. Mám celý den na to, abych tento dietní prohřešek napravila. A odtěď už to začnu brát opravdu důsledně.

Ranní doprava je jasným důkazem, že konec světa je za rohem. Rozvoz dětí do vzdělávacích ústavů se mi ještě podaří stihnout v limitu. (V opačném případě stepuje před dveřmi Kubovy školy školník, který vzhledem připomíná ostříleného bachaře a opozdilcům dává do žákovské trestná razítka. Po nasbírání pěti razítek jim nejspíš odebere nějaký životně důležitý orgán. Bez umrtvení.) Nicméně po cestě do práce zůstanu beznadějně viset v zácpě. Při představě, co se

stane, jestli přijdu opět pozdě, zlikviduju ještě za volantem čokoládovou tyčinku, kterou přechovávám v kabelce pro případ nouze. Naštěstí se dopravní zácpy nevyhýbají ani mimořádně nadaným umělkyním, takže dveře redakce rozrážím o celých sedm minut dřív než Marta.

Nejspíš ale budu mít brzo žaludeční vředy a asi tak pět kilo navrch, protože jsem okamžitě po dopolední poradě normálně sprostě sežrala (je mi líto, ale adekvátnější výraz pro moje chování neexistuje) půlku mléčné čokolády. Jednak mě zavalilo příšerné množství práce s vražednými termíny a jednak se mi opět nepodařilo vyvléct se z článku se sexuální tematikou. Budu muset zplodit tři stránky na téma zdravotní přínosy orgasmu, což asi pro změnu odnese mé duševní zdraví. Přesně tohle jsou ty okamžiky, kdy marně přemýšlím, proč jsem se kdy chtěla živit žurnalistikou, a zasněně si představuju, jak hezky by mi bylo třeba u soustruhu.

Po obědě ve firemní kantýně (která je pro změnu důkazem toho, že i z požitelných potravin lze uvařit jídlo zcela nepoživatelné) se cítím jako vyklopený pudink. A taky tak vypadám. Musím si dokonce potupně rozepnout knoflík na sukni. Chce se mi strašně spát a článek o orgasmu to taky nijak zvlášť nevylepšuje. Jestli si okamžitě nedám kafe, téměř jistě upadnu do kómatu. Jenže kafe bez sladké tečky? To teda promiňte! Krásnou shodou okolností grafička Kateřina zrovna přinesla tvarohový koláč, který upekla její tchyně. Tvaroh je ostatně vynikajícím zdrojem proteinů, jak vám potvrdí každá redaktorka píšící články se zdravotní tematikou, takže si klidně můžu dát dva kousky. Nebo tři.

Koneckonců při odpoledním sprintu pro děti musím všechny koláčové kalorie spálit, ne? Protože do školky už zase letím s vlajícím kabátem. Eliška mi pyšně ukazuje boty totálně obalené vrstvou bláta.

„My jsme si totiž v parku hráli na tučňáky, víš?“

„Ehm???“

„Ten, kdo si vyrobil největší ploutvičky, tak vyhrál! Ale pak spadl Matyáš do rybníčka a celou cestu zpátky do školky jsme museli utíkat,“ dodává s netajenou lítostí nad smutným osudem party předškolních tučňáků. Mně je teda mnohem víc líto paní učitelky, která by podle mého názoru zasloužila hromadnou slevu na sedativa.

Kuba mi před družinou zkroušeně sděluje, že dostal pětku z výtvarky. „Z výtvarky? Proboha, jak můžeš dostat pětku z výtvarky?!“ hrozím se. Kam až mi má vlastní školní paměť sahá, pětku z výtvarky dostal v celé historie pouze můj spolužák Standa Kobliha, když zapíchl kružítko do ruky hubeňoučkého Petříka, který seděl vedle něj.

„Noo, my jsme vyráběli jakože stránku z encyklopedie, víš? A měli jsme za úkol vystříhnout si obrázek hospodářského zvířete, nalepit ho na papír a napsat k tomu nějaký povídání, víš?“ vysvětluje mi Kuba trpělivě a pomalu, jako kdyby mluvil se slabomyslným. „Noo a mně se to moc nepovedlo. Dostal jsem totiž prase. Nejdřív jsem mu při vystřihování tak nějak ustříhl ocas, pak jsem mu omylem ustříhl všechny čtyři nohy a pak už mi zbylo jen tělo a hlava. A to už teda moc jako prase ani nevypadalo, takže se mi to tam nechtělo lepit. Protože proč taky, že jo?! Tak jsem teda celou hodinu seděl a přemejšlel o tom, co budeme

dělat s klukama odpoledne. No a paní učitelka mi dala pětku,“ dodává lehce ukřivděně.

„No jo, ale pětka z výtvarky! Kubo, to je celkem ostuda, ne?“ nechce se mi opustit výchovné pozice.

Kuba si pohrdavě odfoukne vlasy z čela: „Tsss, Matouš dneska dostal pětku z tělocviku. Vylezl na ribstole a nedokázal slézt dolů. Paní učitelka ho musela slanit. Proti tomu je moje beznohý prase úplně houby!“

Vlastně dospívám k názoru, že novinářina není zas až tak špatná práce.

Rovnou ze školy míříme ještě na rychlý nákup. V předvánočním supermarketu to vypadá jako při válečné zteči. Z reproduktorů duní *Vánoce, Vánoce přicházejí* a regály přetékaají třpytivými kýči vyvedenými ve řvavých barvách. Došly košíky i vozíky. Nevadí. Stejně potřebujeme jen pár rohlíků, mléko, šunku a prášek do pečiva. To pobereme hravě do ruky a pak už domů. Musím ještě upéct nějaké cukroví, jinak budeme na Štědrý den chroupat jen piškoty.

Vlastně potřebujeme ještě máslo a marmelády už tam taky moc není. V akci mají moje oblíbené víno a hned vedle jsem si všimla sýra, který by se k němu naprosto výborně hodil. Kuba mě upozorňuje, že paní učitelka už dvakrát připomínala, že mají přinést do školy velké balení papírových utěrek. Ty už ale musí vzít do náruče Eliška, protože moje nosící kapacita je zcela vyčerpána. Děti škemrají o bonbony a mně se chce být za hodnou a vstřícnou matku. Navíc hned vedle bonbonů se nachází čokoláda, na kterou mám chuť zase já. Jo, a ještě jsem chtěla koupit banány, aby děti nebrzdil ve vývinu nedostatek vitamínů. Když mi Eliška připomene, že k snídani dojedla své oblíbené kukuřičné lupínky, vypadáme jako skupinka vysoko-

horských šerpů. Z náručí nám kloužou a vypadávají krabice a pytlíky nejrůznějších velikostí. Typicky rychlý mininákup.

Domácí situace připomíná výbuch granátu. Je mi jasné, že schopné matky mají už dávno předvánoční úklid hotový a v jejich domácnostech panuje něžně rozehvělá atmosféra prodchnutá očekáváním, jemnou vůní jmelí a čerstvě upečeného lineckého. Představuju si, že například taková Klára právě teď sedí ve svém dokonale uklizeném obýváku s vkusnou a barevně sladěnou vánoční výzdobou. Nejspíš má na sobě ty tmavě zelené minišaty s áčkovou sukni, které měla na minulé třídní schůzce a ze kterých měly několik následujících týdnů těžké spaní všechny přítomné matky i otcové. A přirozeně také tělové silonky. Protože to je typický domácí úbor dokonalých matek, zatímco my ostatní doma pobíháme ve vytahaných teplácích s fleky od jogurtu a každou ponožkou jinou. Předpokládám, že všechny tři její děti už mají dávno krasopisně napsané úkoly a její manžel se právě vrátil ze své atraktivní práce a jen tak pro nic za nic jí přinesl několik růží. Takže teď všichni sedí na koberečku před praskajícím krbem, vinou se k sobě a vykládají si, jaký měli den, zatímco z kuchyně voní dopékající se večeře.

Když se rozhlédnu po své vlastní domácnosti, přijde mi, že tím nejefektivnějším řešením by byl požár a vybudování úplně nového bytu na zelené louce. Eliška rozprostřela po půlce obýváku nádobíčko pro panenky a chystá jim hostinu z různobarevné modelíny. Kuba se pere s úkolem na vyjmenovaná slova:

„Mami, od jakýho vyjmenovaného slova je příbuzný slovo zbytečný?“

Zrovna se snažím udělat něco, cokoli, s těstem na vanilkové rohlíčky. „Od slova zbytek, ne?“

„Zbytek ve vyjmenovaných slovech vůbec není,“ namítá a jeho důvěra ve mě právě prodělala těžký otřes. Krucifix, vždyť mám státnice z češtiny za jedna. Přece snad ještě zvládnu vyjmenovaná slova!

„Noo... ééé... od jakýho je asi tak příbuzný... hmmm... prostě se v něm píše tvrdý y. Tak to prostě je!“ Jestli nějak mateřské kvality souvisí s argumentačními schopnostmi a logikou, tak potěš pámbu!

Než jsem stihla vyřešit zapeklitou záležitost s vyjmenovanými slovy, Eliška rozpatlala modelínu částečně po podlaze a částečně po svém oblečení. Něco se pálí. Sakra! Vanilkové rohlíčky! Domů se vrací Lukáš. Místo růží pro svou drahou manželku drží v ruce vějíř složenek a vypadá, že se skácí hned ve dveřích. S koncem roku finišují v práci s nějakými superextramegadůležitými projekty, jejichž podstatu jsem vůbec nepochopila, ale které nejspíš budou stát duševní zdraví většinu zaměstnanců. Ve stejném okamžiku, kdy si svléká kabát, mu na každé noze visí jedno dítě a předhánějí se v tom, kdo dokáže své zážitky z uplynulého dne zakřičet pronikavějším hláskem. Kuba se tátovi chlubí svým amputovaným prasetem a nemůžu se zbavit dojmu, že v jeho hlase slyším hrdost. Eliška mu během setiny sekundy dokázala do nohavice oblekových kalhot zapracovat kousek růžové modelíny.

Já mám zamoučené ruce, flekaté tepláky a ve vlasech čelenku, kterou jsem nosila ještě na střední. Absolutně nutně si musím otevřít to víno z odpoledního nákupu, abych si trochu zvedla sebevědomí. Já vím, že je to ubohá berlička a taková Klára by se k ní

nikdy nesnížila, ale co už. Zjistila jsem, že kombinace vína, sýra a rozlámaného cukroví je ta nejlepší na světě. A protože peču dlouho do noci, vypiju a sním toho hodně. Spát jdu s vynikající ovíněnou náladou, popálenými prsty, těžkým žaludkem a vědomím, že zkrátka zemřu tlustá. Moje poslední myšlenka před usnutím se týká toho, kolik asi tak může stát liposukce.

21. prosince

Dneska večer mám sraz s Jolanou a kupodivu se chystáme opět na víno. Já bych fakt strašně ráda abstinovala a chovala se zodpovědně, ale okolnosti mého života mi to zkrátka nedovolují. Setkání s Jolanou je vždycky ve znamení alkoholismu, protože co se taky dá čekat od srazu dvou holek, které spolu chodily na vysokou a absolvovaly společně bezpočet mejdanů, kocovin, lásek i rozchodů. Obě jsme v posledním ročníku potkaly kluky, kteří se nám jeví jako životní láska, a obě jsme si je plánovaly vzít.

Ale zatímco já jsem se za Lukáše ve finále skutečně provdala, Jolanin Martin projevil postupem času mimořádně silnou vášeň. Ovšem nikoli pro Jolanu, ale pro sázení po internetu. A protože to nebyla až tak úplně výdělečná činnost, jak původně doufal, a protože jeho plat přestal tomuto koníčku brzo dostačovat, jednoduše si vypomohl z pokladny firmy, ve které byl zaměstnán. Překvapivě se to nelíbilo ani jeho zaměstnavateli, ani Jolaně, kterou dotčeně přesvědčoval, že „to přece bylo moje morální právo si ty peníze vzít, protože mě šéf už od začátku nedoceníl tak, jak jsem si zasloužil. Vzal jsem si jen to, na co jsem měl právo“. Tomu ale nechtěl rozumět ani soud, který mu napařil podmínku. Největším zklamáním byla však pro Martina Jolana, která se s ním rozešla podle jeho slov kvůli tomu, že je „příšerně povrchní a materiálně založená, a když najednou nemám peníze a musím splácet půldruhýho milionu, už pro tebe nejsem dost dobrý“.

Nikdo z okolí Jolany ani na setinu sekundy nezapochyboval o tom, že rozchod s Martinem byl jediným

správným a možným řešením. Nicméně to nic nemění na skutečnosti, že Jolana se ocitla ve svých třiatřiceti najednou nečekaně single. Místo přebalování mimina a mixování ovocných přesnídávek, kterými se původně plánovala v tomto věku zabývat, se vrhla po hlavě do budování kariéry. Částečně proto, aby nemusela myslet na zlodějského expřítele, a částečně kvůli tomu, že v tomhle věku už se perspektivní, nezadaní muži hledají mnohem obtížněji, než když je vám dvacet a můžete každý večer vymetat jiný bar, aniž byste působila jako učitelka, která v něm hledá své záškolácké žáky.

Ve své manažerské pozici ve velké nadnárodní firmě je Jolana nepochybně skvělá a znám jen velmi málo tak výkonných, spolehlivých a schopných lidí. K tomu všemu vlastní blond vlasy dlouhé do půli zad, hnědé oči, které v případě potřeby umí vyrobiť pohled plaché laně, a senzační smysl pro humor. Je tedy v podstatě dokonalou kandidátkou na přítelkyni, manželku i matku. Kdybych se narodila jako chlap (což mám v plánu zvládnout v příštím životě, abych už nikdy nemusela menstruovat), plazila bych se za ní po střepinách skla. Jenže buďto nemám o složitostech mužské duše ani ponětí, nebo Jolana chodí po cestách, které se v žádném bodě nekříží s trasami použitelných mužů. Všechny vztahy, které za posledních pět let absolvovala, jsou vášnivé, bouřlivé, intenzivní a taktéž velmi prchavé, bizarní a obvykle s vypjatým koncem.

Jolana sice své milostné kotrmelce a nemateřství líčí vtipně a s nadsázkou, ale když se noc začne klonit k ránu a počet skleniček překročí společensky únosnou míru, někdy se jí při tom láme hlas. Proto panuje mezi námi nepsaná dohoda, že se o jakýchkoli dětech

mluví jen ve velmi řídkých případech. Jolana je přesvědčená, že to dělám jen z důvodu mimořádné ohleduplnosti a taktu. Ve skutečnosti jsem šťastím bez sebe, že můžu občas vystoupit z hlubokých, vyjetých kolejí mateřství a mentálně se přecvaknout do doby, kdy mě nezajímalo nic jiného, než kam pojedu v zimě na lyže, jak se jmenuje ten nový frajer z marketingu a jestli se mi předražená kabelka bude hodit k lodičkám. Řekla jsem jí to, ale nevěří mi. Tak si každá necháváme to svoje a u vína nám to překrásně ladí.

Zrovna minulý týden se Jolana rozešla s kardiologem, kterého potkala na jakési konferenci v Madridu.

„Hele, to nešlo. Taková fixace na maminku by mi přišla úchylná i u desetiletého dítěte, natož u šestačtyřicetiletého chlapa. Sice s ní nebydlí, ale koupil jí byt hned vedle svého. Baba má samozřejmě klíče. Chodí si tam, kdy se jí zamane, a řídí mu život takovým způsobem, že se dost divím, že alespoň na záchod může chodit, kdy chce,“ líčí a divoce při tom rozhazuje rukama.

Vzhledem k tomu, že spolu byli jen necelé dva měsíce a pan doktor mi nikdy nebyl osobně představen, domáhám se nějakého konkrétního příkladu:

„No třeba mě pozval do divadla a že potom půjdeme k němu. A maminka nám mezitím na noční stolek v ložnici připravila jednohubky, flašku šampusu a krabičku kondomů! S jahodovou příchutí!“

Skoro se udusím vínem. „Kecáš! Jak víš, že to byla ona? Třeba to tam připravil sám!“

Jolana si znechuceně odfrkne: „Jak to vím? Protože baba tam na nás čekala a hrdě nám předváděla, jaká je starostlivá matka! A nejhorší na tom bylo, že Tomáš jí za to ještě poděkoval. Co taky můžeš čekat od chla-

pa, ktorej je ešte v šestačtyřiceti svobodnej a hned při prvním sexu ti pojmenuje prsa Cyril a Metoděj?!“

Mám pocit, že jsem se přeslechla. „Co prosím?“

„No jo, on je hroznej fanda do historie a zároveň úplně úchylnej. Otec mu zemřel, když byl ještě malej kluk, a matinka si ho vychovala k obrazu svému. To ona mu vybrala medicínu a drží ho na krátkým řetězu jako podvratáka u boudy. Normálně mě i při sexu okřikoval, ať jsem potíšejc, že maminka vedle v bytě má ráda svůj klid!“

Nerada bych působila netaktně, ale nevydržím se nezeptat: „Prosím tě, a pravý bylo Cyril, nebo Metoděj?“

Jolana se jen ušklíbne. „Jasně, hahaha, ale když ti někdo v nejlepším řekne, že Metoděj chutná dneska úplně jinak než obvykle, ujišťuju tě, že tě rázem přejde chuť na cokoli.“

To samozřejmě celkem bez problémů chápu, ale stejně mě k tomu napadá několik kilo vtipných poznámek. Místo toho se účastně otážu: „A proč jsi s ním teda, proboha, byla?“

„Protože byl krásnej, chytřej, skládal mi jeden kompliment za druhým... a taky jsem nechtěla bejt na Vánoce sama.“ Zhluboka se nadechne. „Víš, jak je to děsný, když na svátky zase přijedu k našim, kde budou obě ségry s rodinama? Myslela jsem, že nám to vyjde a já budu mít pohodový Vánoce ve dvou.“

„Tvoje ségry jsou náhodou docela fajn,“ snažím se naladit pohodovější strunu.

„To jo, ale o to tady vůbec nejde. Všichni kolem mě našlapujou a úplně vidím, jak se bojí zeptat, jestli už jsem si konečně někoho našla. Jako kdybych bez dětí a stálýho chlapa nebyla plnohodnotnej člověk, nebo

co... A ve finále se mojí matce zamžjí oči a začne mít nenápadný narážky na můj věk. Že kdybych teď chtěla otěhotnět, už to nebude jen tak, že mi děti budou jednou chybět, že umřu sama a podobný optimistický vize. Přesně to, co chce člověk o Vánocích slyšet.“

Jolana si pohrává se sklenkou, která hází malá zlatavá prasátka. Při pohledu na její dokonalou manikúru bezděčně schovám svoje beznadějně olámané nehty do dlaně. Na třech prstech mám puchýře od horkých plechů. Vánoce jsou náročné pro všechny.

„A co v práci? Dobrý?“ manévruju hovor do bezpečnějších vod.

Jolana se úplně rozzáří. „Skvělý! Ještěže ji mám, jinak bych už z těch mateřských keců musela zešílet. Přihlásila jsem se na půlroční kurz Emoční inteligence pro manažery. Hlásilo se tam přes sto padesát lidí a brali jich jen čtyřicet. Je to děsně drahý, ale zaplatí mi to firma,“ líčí nadšeně. Marně přemýšlím, kdy jsem naposledy mluvila o pracovních záležitostech bez toho, abych protáčela oči v sloup. Závídíme si navzájem, ale nahlas o tom nemluvíme, protože se vlastně dost bojíme toho, jak by ta druhá zareagovala. A nejspíš by ani jedna z nás neměnila. Tedy alespoň myslím.

Večer pokračuje ve velmi příznivém duchu. Probraly jsme všechny své společné známé. Zdrbaly jsme ty, které v poslední době přibraly, nechutně zhubly nebo nám pily krev už na škole. S každou další deci navíc máme čím dál tím intenzivnější pocit, že se od vejšky vlastně skoro nic nezměnilo, tedy hlavně my dvě ne. Protože jsme pořád stejně mladý, krásný a úžasný, akorát nemůžeme vyspávat kocovinu tak dlouho, jako když jsme bydlely na koleji. V rámci našeho ne-

poskvrněného mládí, blížících se Vánoc a rozjuchaného večera mě Jolana objímá kolem ramen a pořizuje nám společnou rozesmátou fotku, kterou okamžitě sdílí na Facebooku.

„Jen ať všichni vidí, jak se máme super!“

To víš, že jo!

Při příchodu domů se nemůžu trefit klíčem do dveří a hned v chodbě zakopnu o Kubovu aktovku, kterou se zase samozřejmě neobtěžoval uklidit. Za normálních okolností by mě to vytočilo, ale v současném rozpoložení to ve mně vyvolává jen tlumené chichotání. Zase tak opilá, abych riskovala, že se probudí děti nebo Lukáš v ložnici, teda nejsem. Pro bordel v obýváku není ani kam pořádně šlápnout, ale byt voní lineckým a vanilkovými rohlíčky. Ale jo, ono to nakonec půjde.

22. prosince

... anebo možná taky ne. Ráno mám kocovinu jako Brno. Mám pocit, že mi za čelní kostí explodovala nálož dynamitu, a žaludek se chová, jako kdyby v něm probíhalo tsunami. Jsem ve stavu, kdy bych nejradši popadla vnitřnosti do hrsti a šla si lehnout do márnice. Na to se ale přirozeně nikdo neptá.

Kuba si odmítá vzít čepici, protože „takovouhle nosí jenom ty největší trapáci“. Jsem poněkud zmatená. Je to přece úplně neutrální šedá čepice bez jakéhokoli obrázku nebo nášivky, protože už před časem mi bylo důrazně vysvětleno, že není malej kluk, aby nosil cokoli s obrázkem.

„Ale vždyť na tý čepici vůbec nic není,“ snažím se vyjednávat. Kuba mě zpraží pohledem vyhrazeným pro totálně nemožné rodiče.

„No právě! Všichni se mi smějou, že na ní není žádná značka. Proč nemůžu mít ASPOŇ JEDNO normální oblečení?!“

Kristepane, a já si myslela, že puberta přichází mnohem později než v devíti letech!

Eliška se vrtá v kukuřičných lupíncích a tváří se, že už nepozře ani jediný. Ovšem jen do okamžiku, kdy kolem prochází Kuba, naučeným pohybem jí sáhne do misky a asi tři jí sebere.

„Kubajzi, okamžitě je vrať,“ ječí Eliška a její hlásek se mi zařezává hluboko do kocovinou zmučeného mozku. Jenže to půjde dost těžko vzhledem k tomu, že je Kuba už spolkl. Snažím se zažehnat krizi a nabízím, že jí ty tři (nebo jakékoli jiné požadované množství) cornflaky dodám z krabice. Ale ne!

„To nebudou ty samý! Já chci ty, co mi sněd!“

Kruci, a co já s tím mám asi tak dělat? Spánky mi tepou, v puse mám sucho a Lukáš se škodolibě uculuje. Ještě aby po těch letech, co jsme spolu, nepoznal, kdy mám kocovinu.

Přisahám bohu, že už nikdy v životě nebudu pít. I když na druhou stranu by to zas mohl být způsob, jak konečně zhubnout, protože je naprosto vyloučené, abych dneska cokoli snědla. Ještě na cestě do práce mi volá Marta. Nebude celý den v redakci, ale má pro mě lahůdku:

„Inzerce potřebuje nutně článek o tom, jak se omlazují pipiny. Je nutný to napsat ještě dneska a s tím centrem, který to dělá, je to domluvený. Kontakt máš v mailu, tak si nachystej nějaký inteligentní otázky a ve dvě tě tam čekají.“

No jistě. Článek o tom, jak si zbohatlické pipky nechávají omladit ksicht, je to jediné, co mi k dokonalé kocovině ještě chybí. Proč já nemůžu jednou dostat nějaký normální téma?! Zbytek cesty do práce a valnou část dopoledne vymýšlím otázky, ze kterých by nebylo příliš patrné, co přesně si myslím o ženských, které se nedokážou vyrovnat s vráskami na čele. Já jich například mám celou sbírku, ale peru se s tím statečně a nikam se na vyžehlení necpu (hlavně teda proto, že jsem zčásti zbabělec a zčásti na to nemám peníze).

Kolem oběda se mi udělá už natolik dobře, že se můžu rozmazlit půlkou suchého rohlíku, a dokonce mi chvílemi přijde, že bych to snad mohla i přežít. Po jedné hodině tedy statečně vyrážím na udanou adresu, abych udělala rozhovor s plastickým chirurgem, který si postavil kariéru na gumování vrásek. V kabelce mám svůj oblíbený notýsek se sadou chytrých

otázek, které mají dokazovat mé novinářské kvality. Samozřejmě se také hodlám zeptat například na to, jak je to se zachováním mimiky obličejů poté, co ty stárnoucí ženy naládují botoxem. I přes doznívající kocovinu budu zkrátka vystupovat jako profesionální, téměř investigativní žurnalistka.

Soukromé zdravotnické zařízení, kde sídlí onen plastický chirurg, je obrovské, naleštěné a převážně skleněné. Platinová slečna na recepci v růžové košili, s naprosto evidentně silikonovým výstřihem a umělými řasami si mě měří velmi podezřívavě. Chápu, že bych byla pod její rozlišovací úroveň i v situaci, kdy bych večer předtím nevypila rybník bílého vína, ale teď se tváří vyloženě zhnuseně. Rozhodnu se to ignorovat. Já mám totiž, milá zlatá, na rozdíl od tebe mozek! V tom spočívá moje síla, víš?!

Jenže když mě výtah vyveze do čtvrtého patra a stanu před pracovnou doktora, se kterým mám za pět minut dělat rozhovor, už si tím nejsem tak úplně jistá. On to totiž není tak úplně plastický chirurg jako spíš gynekolog. Alespoň podle vizitky na dveřích. Horečně listuji svými poznámkami. Spletla jsem si jméno? Adresu? Nebo to pomotali na inzertním? A v tom samém okamžiku mi to dojde: To omlazování pipin nebude spočívat v žehlení vrásek na čele! Aneb není pipina jako pipina. Krucinálfagot, máte vůbec tušení, jak těžké je vymyslet během dvou zbývajících minut JAKÉKOLI otázky na tak ožehavé téma, když jste celou dobu mentálně nastaveni na omlazování ksichtů?! Asi je zbytečné zdůrazňovat, že na zachování mimiky jsem se nezeptala. Když odtud odcházím, cítím se jako všechno možné, jen ne investigativní novinářka, jejíž hlavní zbraní je mozek.

Na zpáteční cestě do redakce si v tramvaji krátím čas brouzdáním po soukromém facebookovém bulváru. Samozřejmě že to není znak vyzrálé osobnosti, ale drby ze života virtuálních přátel jsou dost podstatným tématem hovorů s těmi kamarády, se kterými se vídám v realitě. Projedu pár fotek dětí s povinnými komentáři ohledně jejich roztomilosti, toho, jak strašně vyrostly (ale ještěže my nestárneme, hahaha) a komu jsou podobné (v tomhle ohledu jsem naprosto beznadějná). Vyskočí na mě tři motivační citáty vyvedené na pozadí zapadajícího slunce, které mě přesvědčují o tom, že mám být vděčná za každou sekundu svého života. No jistě, zejména ty dnešní kocovinové stály za to a jsem za ně vděčná až na půdu. Moje úchvatná švagrová sdílí svou fotku s nějakým rachitickým chlápkem, který je údajně odborníkem na reinkarnaci.

A pak to přijde! Zírám na fotku sebe s Jolanou ze včerejšího večera. Úplně jsem zapoměla, že ji vůbec dělala. Ale jo, vlastně jsme chtěly ukázat světu, jak se máme překrásně. Což jsme se tedy měly, jen u toho obě dvě vypadáme jako slabomyslné. Já o dost debilněji než Jolana. Na fotce mám lesklé oči, několik brad a na té, co je nejbliž k objektivu, jsem si asi v průběhu večera setřela make-up, takže je velmi patrné, že moje hormony stále setrvávají v období puberty. Mezi oběma se mi objevila hluboká vráska. To snad musí být nějaká fotomontáž, nebo co. Tohle jsem tam nikdy neměla a nehodlám si na to zvykat!

Píšu Jolaně smsku, ať tu fotku okamžitě smaže, nebo se mi zase udělá špatně od žaludku. Vzápětí mi přijde zpátky odpověď:

To už by bylo trapný. Už je pod ní moc komentářů. Nešil! Vypadáš tam dobře!

Aha, jasně. Takže nejdřív jsme se vyfotily, aby všichni věděli, že máme úžasný život, a teď bude ve virtuálním prostoru už navěky moje fotka s beďarem a vráskou, aby si někdo náhodou nemyslel, že se za to stydíme. Jistěže nejsem vůbec zvědavá, co pod tu fotku kdo napsal, ale je snad jasné, že musím mít přehled.

Pár komentářů se týká toho, jak si umíme užívat, a to samozřejmě nelze rozporovat. Radek píše, že vypadáme, jako kdybychom se měly každou chvíli počůrat, což je zcela upřímně pravda. Několik známých se standardně ptá, kdy a jestli se ještě někdy vůbec fyzicky potkáme. Já bych proti tomu celkem nic nenamítala, ale v následujících deseti až dvaceti letech se mi to jeví jako nepravděpodobné. Pokud se tedy oficiální délka dnů neprodlouží na padesát hodin. Monika v komentářích tvrdí, že jsem stále jako holčička. To je tak průhledná lež, že na ni není ani možné společensky přijatelně zareagovat. Holčička s hlubokou vráskou mezi obočím tedy chmurně zavře celý slavný Facebook a ponoří se do hlubin své deprese.

A to musím ještě dneska dokončit honbu za vánočními dárky. Kuba si totiž napsal Ježíškovi o dárky v hrubém úhrnu asi tak za půl milionu a naprosto stěžejní položkou na seznamu je fotbalový dres, který se u nás vůbec nedá koupit. Takže jsme ho objednávali z anglického e-shopu a teď by na mě měl čekat na poště. Eliška si pro změnu přála „pravý andělský křídla, ale fakt ty pravý, co se třpytí a dá se s nima lítat“. Tak dlouho jsem její přání vytěsňovala a odkládala, že je budu shánět dva dny před Vánoci. A dobře mi tak, když jsem tak neschopná matka. Kláře by se tohle přihodit nemohlo. Ta má určitě všechny vánoční dárky

nakoupené už od září, v průběhu října je přepychově zabalila do luxusních papírů a od listopadu se jimi už chodí jen kochat. Možná ještě v duchu věnuje několik útrpných myšlenek těm chudákům dětem, jejichž matky se na to vykašlaly a teď by nejradši tloukly hlavou o zeď.

Nakonec se mi s nasazením vlastního života podařilo růžová andělská křídla sehnat. O nějakém vkusném provedení nebo kvalitě nemůže být ani řeči. Je to pouťová nádhera pošíta prachovým peřím a polepená třpytkami, které se nejspíš oloupou ještě před tím, než to stihne Eliška rozbalit. Ale jsou velká, drahá, a jestli nebudou umět „vopravdicky létat“, rozhodně to není moje chyba.

Na poště je fronta, jakou si pamatuju, ještě když se za socialismu stávalo před ovocem a zeleninou na banány a bledé kubánské pomeranče s peckama. Naše maličkatá pobočka totiž zaměstnává poštovní úřednice, které v-e-l-m-i p-o-m-a-l-u mluví a stejným tempem i pracují. Příval zákazníků před Vánoci je každý rok zaskočí úplně stejně jako silničáře sníh v prosinci, pročež zavřou tři přepážky ze čtyř a obsluhuje jen jedno okénko. Zoufalci, kteří nechali vyzvednutí svých balíčků na poslední chvíli, netrpělivě podupávají, nespokojeně huhlají, ale je jim to celkem k ničemu. Úřednice s pevně utazeným drdůlkem se nijak nenechá znervóznit a dává si velký pozor, aby omylem neudělala rychlejší pohyb. Mám nervy napnuté k prasknutí. Potřebuju ten dres nutně vyzvednout dneska, protože zítra už děti nejdou do školy, ale zároveň musím být za deset minut ve školce a vyzvednout Elišku z baletu. Navíc je tu tak vydýchaný vzduch, že se začíná opět probouzet k životu moje kocovina a rozhoupává mi

nebezpečně žaludek. Přemýšlím, jestli by něčemu pomohlo, kdybych se tu pozvracela nebo omdlela. Případně v jakém pořadí.

Konečně mám v ruce balíček a pádím pro Elišku. Samozřejmě že dobíhám jako poslední a srdce se mi úplně svírá při pohledu na moji sladkou holčičku, která sedí v šatně v růžové baletní sukýnce a bílých piškotech a s těmi svými copánky trpělivě čeká na svou nemožnou a věčně nestíhající matku. Nicméně vypadá to, že její psychická odolnost je větší, než si myslím, protože sotva vpadnu do dveří, hrdě mi před celým osazenstvem šatny hlásí:

„Dneska jsme se na baletu naučily bezva otočku a celou hodinu jsme prděly! Paní učitelka říkala, že to bylo asi z tý čočky, co jsme měly k obědu.“

„A měli jsme mít s sebou krabičku s vánočním cukrovím, protože to byla poslední hodina před Vánoci. Ale protože jsi mi nic nedala, tak jsem nic neměla!“ dodá s lehkou výčitkou a já bych se nejradši zavrtala pod zem.

Ježíšmarjá, to cukroví! Úplně jsem na to zapomněla. V tom množství krabiček a dárečků („Žádáme rodiče, aby vybrali s dětmi nějaký dárek pro spolužáky, který bude vkusný, edukativní, interaktivní, zábavný a bude stát do padesáti korun, aby si děti navzájem nezáviděly.“), které jsem balila na nejrůznější besídky a předvánoční sedánky, se mi to úplně vykourilo z hlavy. Drtí mě výčitky svědomí.

„Ale to neva, já jsem snědla cukroví Emičče. Vona by to stejně neměla jíst!“ Napadá mě, jestli náhodou mezi nemožností matek a životaschopností dětí nepanuje přímá úměra. Aby to všichni zúčastnění přežili.

23. prosince

Na dnešek jsem si vzala dovolenou. Jednak dětem začínají vánoční prázdniny a já pro ně nemám hlídání a jednak jsem si to už dávno předtím vymalovala v duhových barvách. Den před Vánoci strávíme v poklidu a samými odpočinkovými aktivitami. Vyjdeme si s dětmi na procházku, zahrajeme si nějakou společenskou hru, zazpíváme koledy v domácnosti provoněné purpurou. Ano, plán to byl hezký. Škoda že se roztříštil o zoufalý nedostatek mých organizačních schopností.

Předvánoční ráno mě zastihne v absolutním chaosu a bordelu. Potřebovala bych vyprat, vytrít, umýt, vydrhnout, utřít, pověsit, vyměnit, převléct, naplnit, zabalit a dodělat. Jenže na to, abych to všechno stihla, bych potrebovala tak týden, a nikoli pár hodin. Děti se rvou od toho okamžiku, co rozlouply oči. Kuba po Elišce hodil gumovým míčkem a trefil přitom sklenici pomerančového džusu, co zůstala na stole od snídaně. Džus se rozprskl po bílé zdi a vytvořil tam něco na způsob abstraktní malby. Již několikáté v řadě. Eliška ječí, protože po ní Kuba hodil míček. Kuba ječí, protože si Eliška údajně začala. Já ječím, protože proto. Koncentrovaná předvánoční idyla.

Zkousím děti navnadit na procházku, ale odměnou jsou mi jen protáhlé obličejce.

„Chození je nůůůda!“

„Proč musíme pořád někam chodit?“

„Já bych se chtěl dívat na televizi!“

„Já taky!“

Jsem neoblomná. Všichni půjdeme pěkně ven na čerstvý vzduch, aby děti měly překrásné předvánoční

zážitky a abychom se doma nepozabíjeli. Venku je bláto a lesní cesty, které jsem vybrala jako trasu naší procházky, připomínají tankodrom. Kuba s Eliškou zpočátku ťapou dost neochotně a všemožně mi dávají najevo, že znají jen málo trapnějších aktivit, než je procházka s matkou. Pak naštěstí zvítězí jejich přirozená hravost a bezstarostnost a veškeré stížnosti se rozpustí v honičce, kterou rozpoutají.

Vylitý džus, nánosy prachu a nevyprané prádlo, které čekají doma, jsou zapomenuty. Honím se s dětmi mezi stromy v blátě, jako kdyby mi zase bylo deset. Až na to, že jako desetiletá bych sice možná nedohonila devítiletého kluka, ale čtyřletou holčičku zcela jistě. Fakt se snažím a makám tak, že mi před očima tančí hvězdičky, ale Eliška peláší zatraceně rychle. Asi jako králík. Nechce se mi uvěřit, že čtyřleté dítě běhá rychleji než já. O Kubovi ani nemluvím. Ten si ze mě dělá vyloženě srandu. Nechá mě přiběhnout téměř na dosah a pak vyrazí, zakličkuje a já mu můžu tak akorát zamávat na rozloučenou. Já vím, že jsem tomu pohybu v posledních několika měsících (no dobře, tak letech) moc nedala, ale mám delší nohy a větší sílu než ti malí smraďoši a to se snad musí někde projevit. Ale ne! Lapám po dechu, stehna mě pálí a mám pocit, že vidím světlo na konci tunelu.

Zvedám ruce, jakože se vzdávám. To je přece hezké gesto a doufám, že to moje sladké děti ocení. Taky že jo!

„Eli, běhej radši pomalejc. Máma už je stará a nestačí nám,“ pojmenuje Kuba problém zcela přesně. Stará máma několikrát ztěžka polkne a žene své pidi lidi zpátky k domovu. Už jsme se vyvětrali a já musím uvést domácnost do alespoň trochu přijatelného sta-

vu, jinak si Ježíšek zítra v našem obýváku zláme nohy, až se bude snažit propracovat s dárky přes všechny ty předměty, co se válí na podlaze.

Doma je usadím před televizí. Není to výchovné a nemá to moc společného s tím idylickým prozpěvováním koled, vánočním vyráběním a povídáním, které jsem původně plánovala. Ale hodiny letí a není čas na hrdinství! Poletuju domácností a mám pocit, že moje uklízeční snaha je zhruba tak stejně účinná, jako když se snažíte zadržet lavinu plaňkovým plotem. V televizi běží reklama na „bezkonkurenční sáčkový vysavač“.

„Cože? Sračkový vysavač?!“ ujišťuje se Kuba a je naprosto jasný, že i kdyby to neopakoval zbytek celého odpoledne (což přirozeně bude), já už to z hlavy stejně nikdy nedostanu.

Asi tak milionosmkrát odpovím dětem na otázku, kdy konečně přijde Ježíšek, jak může unést tolik dáreků, jak se dostane do obýváku, proč se bojí lidí a jestli se k němu fakt dostaly ty dopisy, co mu děti nechaly za oknem na balkoně. Mám podezření, že Kuba už ve svých devíti letech na Ježíška tak úplně nevěří, ale zatím tu hru ochotně hraje s námi. I když si zřejmě ještě není úplně jistý, protože strategicky napsal „o všechny drahý dárky Ježíškovi, abyste ušetřili a nemuseli jste mi je kupovat vy“. Ačkoli mám obavy, jestli u něj Ježíšek neupadne letos v nemilost, až se pod stromečkem ukáže, že zrádovsky nepřinesl Lego Star Wars za poetických patnáct tisíc, a dokonce ani minibike za nějakých třicet.

Na zpívání koled ani na společenské hry už mi nezbyl čas ani energie. Na poslední chvíli vyrábíme s Eliškou nepečenou rumovou roládu, takže všude kolem

kuchyňské linky jsou závěje rozdrobených piškotů. Nasypala jsem do kastrůlku trochu purpury a postavila to na sporák, aby alespoň něco z mého původního plánu zůstalo. Vůni purpury a mandarinkové kůry mám s Vánocei pevně spojenou už od dětství. Stmívá se. V televizi prchá princezna Lada před Kazisvětem a domů přichází Lukáš. Pokud si všiml těch chuchvalců prachu v rozích, je tak laskavý, že to nekomentuje. Ale já to ještě všechno stihnu, až půjdou děti spát.

Chybí mi vyprat ještě jedna pračka, vytřít podlahy, udělat bramborový salát, uvařit rybí polévku, dobalit zbytek dárků a samozřejmě zlikvidovat ten chaos v kuchyni. Myslím, že tak mezi druhou a třetí ráno bych mohla mít hotovo a čistý stůl. Ukládání dneska trvá mimořádně dlouho. Děti jsou předvánočně nervózní a několikrát vylezou ze svých postýlek, aby se ujistily, že to zítra Ježíšek všechno zvládne. Když už konečně bezpečně spí, nevím, co mám dělat dřív. Rychle nacpu pračku, začnu vytírat podlahu, do toho čistím kapra a krájím kyselé okurky na salát. Lukáš dodělává nějakou krizovku do práce, protože k tomu, aby mohl mít mezi svátky volno, se nejprve před Vánoci musí upracovat k smrti.

V deset hodin mám vytřeno, bramborový salát hotový, pračka si spokojeně přeđe a jsem se sebou nadmíru spokojená. Jestli mi tohle tempo vydrží, možná se stihnu i trochu vyspat. Když chci ale natočit vodu do hrnce a dát vařit rybí polévku, z kohoutku se ozve jen zlověstné chrčení a nechotně z něj ukápnou dvě kapky. V koupelně je situace úplně stejná. A už přicházejí zprávy od sousedek-kamarádek:

„Voda přestala téct na celém sídlišti. Zrovna jsem si myla vlasy a nemám je čím spláchnout.“

„Já ještě na poslední chvíli pečů a potřebovala bych umejt nádobí.“

„Já mám prádlo v pračce!“

Tak o tom mi něco vykládejte! Já můžu udělat rybí polévku tak maximálně ze slivovice a vína. To jsou totiž jediné tekutiny, které se aktuálně v naší domácnosti nachází. Smutně se dívám na špinavou vodu v kýblu na vytírání a přemýšlím, jestli by nestálo za to opláchnout se v ní. Je sice dost nechutná, ale já jsem po té dopolední honičce a odpoledním uklízacím maratonu asi ještě nechutnější. Nakonec si s Lukášem vyčistíme zuby kondenzovanou vodou ze zásobníku sušičky a jdeme spát. Zítra si zkrátka nařídím budíka na pátou, dovařím tu polévku, nacpu myčku a všichni budeme spokojení. Šťastné a veselé!

24. prosince

V pět jsem sice vstala, ale bylo mi to houby platné, protože kohoutky chrčely úplně stejně jako večer a neteklo z nich vůbec nic. A chrčely ještě v šest, sedm i osm, kdy vstal zbytek rodiny. Když jsem si vyhledala stránku vodovodů a kanalizací, dočetla jsem se, že naše sídliště postihla rozsáhlá porucha a dřív než ve tři odpoledne s tekoucí vodou počítat nemáme. Lepším vánočním dárkem už by snad byla jen epidemie dýmějového moru.

Děti jásají, že si nemusí čistit zuby a nad nečekaným dobrodružstvím. Mně to při pohledu na obří hromadu nádobí a kapří hlavu, která spočívá na dně prázdného hrnce, zas tak veselé nepřijde. Konečně přistavili cisterny s vodou a okamžitě se před nimi tvoří fronty sousedů. Se dvěma kýbly vyráží i Lukáš s Kubou. Ostatně nošení vody je skoro jako ulovení mamuta a to je odjakživa mužská práce. Vrací se s vymrzlými tvářemi a povznesenou náladou. Vesele mi líčí, kdo ze sousedů je natolik životaschopný, že má v domácnosti kýble přijatelné velikosti, a kdo je odsouzen k potupnému přenášení dvou litrů vody v polévkovém hrnci. Atmosféra před cisternami připomíná spontánní mejdan. Všichni vtipkují a předhánějí se v tom, kdo dokáže vymyslet trefnější komentář na adresu vodovodů a kanalizací.

Umyla jsem nádobí, spláchla dvakrát záchod a Lukáš s Kubou vyráží potřetí k cisternám a už se netváří tak nadšeně jako zpočátku. Když se Eliška začne dožadovat něčeho k jídlu a pití, Kuba propadne nefalšované panice:

„No tak to teda ne! To by bylo moc riskantní a zas bysme museli pro vodu na splachování!“

Kolem poledního připomíná atmosféra už spíš po-
mejdánovou kocovinu. Od cisteren se po celém sídlišti
táhnou mokré cestičky, nikomu už se nechce zvedat
od vánočních pohádek v televizi a jakýkoli požadavek
na přinesení další vody je doprovázen nespokojeným
mručením a protáhlými obličejí.

Vydávám se k číňanovi do místní večerky, abych
koupila balené vody a mohla konečně dodělat tu za-
tracenou rybí polévku.

„Što padešát!“ natahuje asijský prodavač ruku.

Cože? Sto padesát za dvě flašky balené vody? To jsi
asi upadl, ne?!

„Moč lidí, moč žížeň!“ dostává se mi těžko zpochyb-
nitelného vysvětlení. Z čehož plyne, že budeme mít
tu nejdražší rybí polévku ve střední Evropě.

Před večerkou skoro porazím Lenku z vedlejšího
vchodu.

„Tak co, jak válčíte?“ snažím se zapříst nenucenou
vánoční konverzaci. Lenka vypadá lehce ztrhaně a roz-
cuchaně – ostatně jako většina matek o Vánocích.

„Co ti mám říct? Roky trpím chronickou zácpou a na
záchod chodím jednou týdně. Ve středu. Takže kdy si
asi tak myslíš, že dostanu svůj jedinej záchvat průjmu
za posledních pět let? Samozřejmě v den, kdy přesta-
ne téct voda!“

Přemýšlím, co bych na to asi tak měla odvětit, ale
všechny odpovědi mi připadají jako společensky ne-
příjemné.

„No tak veselý Vánoce!“ kníknu nepříteliš chytře ani
originálně a pádím vařit polévku.

Kapří hlava už je konečně v hrnci na sporáku, což děti
kvitují vděčnými výkřiky:

„Co to tady tak strašně smrdí? To je ten kapr?“

„Fůůůj! Tohle já teda jíst nebudu! To smrdí hůř než naše šatna po fotbale. Elino, budeš to jíst?“

„No to teda ani náhodou! Nejsem blbá!“

Tvářím se, že mě postihla dočasná hluchota.

Lukáš se snaží protáhnout úzkými balkonovými dveřmi stromek do obýváku. A to není vůbec nic jednoduchého, protože si každoročně nedostatek svých mateřských kvalit kompenzují právě koupí obrovského vánočního stromečku. Tak nějak mám pocit, že dokonale ozdobený stromeček patří k dokonale zvládnuté roli matky a paní domu. Proto má letos naše jedlička něco přes dva metry a její prostrkávání do obýváku doprovází Lukáš šťavnatými kletbami. Samozřejmě zaznívá také spousta úplně zbytečných komentářů ohledně mé vánoční posedlosti. Moje hluchota bude asi delší, než jsem původně zamýšlela.

Stromek je (po mnoha nezdařených pokusech a mnoha dalších nadávkách) usazen do stojanu a zabírá asi tak třetinu obýváku.

„To je hustý! Takovej obrstrom! Jak přes něj uvidíme na televizi?“ zajímá se Kuba.

Mě upřímně mnohem víc zajímá, jak tady budeme s tím monstrem vůbec existovat. Letos jsem to nějak přestřelila. Zdobit ho budeme nejspíš ze štaflí. Lukáš ostentativně protáčí oči v sloup. Kromě hluchoty mě asi postihne i slepota.

Strašně ráda bych měla dokonale ozdobený stromek, ale to bych musela vyexpedovat děti do jiné galaxie. Pokud se čistě náhodou nervou o to, na kterou větev se má pověsit slaměná kometa a červený zvoňček (nejatraktivnější ozdoby, o které se každoročně strhne nelítostná bitva), vytrvale sabotují moji barev-

nou kompozici. Ve finále jsou všechny třpytivé ozdoby navěšené na dolních větvích, kam dosáhla Eliška. Střední část stromečku, kde úřadoval Kuba, okupují ozdoby vyrobené během let jejich školní a školkové docházky – poznávací znamení: řvavé barvy, tuny lepidla a okraje ožizlané tupými nůžkami. Na vrchní část stromečku, kam dosáhnou jen já (ovšem ze židle), zbylo pár žalostných ozdob, o které žádné z dětí neprojevovalo zájem. Což vypovídá mnohé o jejich estetické kvalitě. Celkový dojem stromečku se blíží stromečkům vyfoceným v lifestylových magazínech asi tak jako trabant ferrari. Snad abychom šli nakrmit daňky.

Totíž s těmi daňky se to má tak, že kousek od našeho domu je taková lesní minizoo a v ní je umístěna ohrada s daňky a srnkami, které lze krmit. Součástí našich rodinných Vánoc je proto i tato tradice. Obvykle chodíme daňky krmit na Štědrý den ráno, ale havárie vody nám poněkud narušila denní harmonogram, takže letos to padlo na odpoledne. Dětem už se nikam nechce a nejradši by vyčkávaly na Ježíška před televizí. Lukáš se tváří, jako kdybych po něm chtěla dobrovolné dárcovství ledviny. Nenechám se tím vykolejit. Jsou Vánoce, takže budeme podnikat samé krásné akce. Ať chcete, nebo ne!

S pytlíkem kaštanů, o které zakopáváme v chodbě už od podzimu, se brodíme blátem k daňkům. Chvilí s Eliškou prozpěvujeme koledy, což mě naplňuje nadšením a vánoční atmosférou, ale pak jí Kuba hodí šišku za krk. Rozpoutá se honička, Eliška sebou samozřejmě praští do bláta a je po atmosféře. Holčička v rámci spravedlnosti požaduje, abych Kubu osobně také vyválela v blátě, což z pochopitelných důvodů odmítám. Okamžitě jsem proto nařčena, že mám Kubu

raději než Elu, která má v naší rodině ten nejhorší osud na světě. Kdyby hádku zcela nevánočním tónem neutnul Lukáš, pravděpodobně by se hádali další dvě hodiny.

V ohradě se povalují hromádky jablek, kaštanů, žaludů a mrkve. Očividně nejsme jediní, kdo si z krmení udělal vánoční tradici. Daňci i srnky jsou totálně přežraní. Buď jenom tupě leží, nebo se zpitoměle motají mezi vším tím jídlem. Můj proslov o tom, jak zvířátka mají v zimě hlad a my dobráci jim neseme vánoční nadílku, kterým jsem rodinu obšťastňovala po cestě sem, vyznívá v tomto kontextu poněkud trapně. Vysypeme kaštany na další hromadu (i přes to, že je naprosto evidentní, že jestli ten daněk sežere byť jediný kaštan, zákonitě musí puknout) a zablácení jdeme zase domů.

Vynikající zprávou je, že mezitím začala konečně téct voda a štědrovečerní večere se tedy nebude odehrávat na pozadí velehor neumytého nádobí. Jenže než zlikviduju tu pohromu a osmažím kapra, je už večer. Děti jsou celkem logicky netrpělivé a neustálým pobíháním sem a tam připomínají naspeedované verky. Konečně se mi podařilo uvést domácnost do trochu přijatelného stavu, povečeřeli jsme (samozřejmě že rybí polévky si ani nelízli) a můžeme jít vyhlížet Ježíška.

To znamená, že se kolektivně přesuneme do dětského pokojíku, naskládáme se k oknu a vyhlížíme, jestli ve tmě neuvidíme padající hvězdu, na které přiletí Ježíšek. To je bez diskuze naprosto nejkrásnější chvíle celého Štědrého dne. I nám, co si už roky hýčkáme image okoralých cyniků, vlhnou oči při pohledu na děti napjatě sledující vánoční nebe. Mezitím se musí

Lukáš nenápadně vytrahat a přenést dárky uschované v ložnici do obýváku pod stromeček.

To bude letos obzvlášť složité, protože Kuba se rozhodl, že odhalí, jak to teda s tím Ježíškem doopravdy je, a už předem upozorňoval na to, že nehodlá tolerovat žádné rodičovské odbíhání na záchod a podobné trapné výmluvy. Lukáš tedy předstírá, že má pracovní hovor, který musí jít vyřídit vedle do místnosti, a mezitím přenesení dárky pod stromeček. Výmluva je to dokonalá, protože děti moc dobře vědí, že pracovní hovory jsou veledůležitá věc, která nesnese ani vteřinu odkladu, a rodiče jsou velmi nerudní, pokud jsou při ní rušeni. Na druhou stranu je lehce mrazivé, že jsou na naše pracovní telefonáty očividně tak zvyklé, že jim to nepřijde divné ani na Štědrý večer. Tuhle myšlenku ale okamžitě vytěsňím, protože si jí nehodlám kazit možná poslední Vánoce, kdy ještě obě děti poctivě, důvěřivě a skutečně čekají na Ježíška.

Lukáš je zpátky v pokojíčku, všichni koukáme na hvězdné nebe a po pár minutách zacinká zvonek (z mobilu schovaného na chodbě). Děti tají dech a já se přistihnu při tom, že ho mimoděk zadržuju také. Letí do obýváku. Stromeček barevně svítí, pod ním hora dárků. Z cédéčka hrají koledy a ve skleničkách dospělých jiskří šampaňské. Havárie vody, bláto i přežraní daňci jsou pryč a mám dojem, že aktuálně by naše vánočně rodinná idyla mohla sloužit jako námět pro Ladovu pohlednici, nebo alespoň reklamu na životní pojištění. Andělská křídla i fotbalový dres došly za slouženého uznání. Edukativní hračky sklidily, stejně jako každý rok, ostentativní nezájem. Všichni jsme spokojení, dětské nadšení prostupuje každý milimetr

prostoru a vlastně i ten stromeček vypadá nakonec přijatelně. Je to nádhera nádherná.

Problém je v tom, že se mi chce strašlivě spát. Sice jsem fakt spokojená, dojatá, nadšená a vůbec optimisticky naložená, ale moje tělo moc dobře ví, v kolik ráno vstávalo a co všechno jsem na něj v předchozích dnech naložila. Připadám si nepatřičně a vlastně i nedvěčně, že si nedokážu vychutnat vánoční atmosféru až do poslední kapky, ale skutečnost je taková, že zkrátka nemůžu. Jsem děsně unavená a nejradši bych zahrnala děti do postele a deset vteřin poté padla do té své. Ale to přirozeně nepřipadá v úvahu. Lukáš vypadá, že je na tom úplně stejně.

Snažíme se alespoň zívát nenápadně a asi tak osmnáctkrát si všichni zahrajeme novou společenskou hru, co přinesl Ježíšek, postavíme z Lega Star Wars pevnost a uvaříme panenkám hostinu v novém nádobíčku. Do toho všeho pouští Eliška pořád dokola štěkajícího plyšového psa a Kuba prohání auto na dálkové ovládání. Zcela objektivně je to prima večer, ale já bych si potřebovala podepřít oční víčka sirkami, abych udržela alespoň zdání, že jsem naživu. Dětem jsme slíbili, že můžou zůstat výjimečně vzhůru tak dlouho, jak budou chtít, takže do postele zaplují až po jedenácté, kdy se už nacházím ve stavu podobném kómatu. Ale zvládli jsme to všechno překrásně a alespoň budou zítra o to déle spát.

25. prosince

Aby byl svět v rovnováze, musí být každá naivita po zásluze potrestána, takže děti, které jdou spát mnohem později než obvykle, také mnohem dřív než obvykle vstávají. A probudí se o to dřív, pokud se jedná o první svátek vánoční, protože je z postele žene vidina nových hraček, s nimiž si chtějí pohrát.

Když slyším ráno řapání bosých dětských chodidel na dlaždicích v chodbě, jsem tak unavená, že moje probuzení připomíná pocit, kdy se vyplouvá z velké hloubky na hladinu. Lukáš se vedle mě vrtí a zastřeným hlasem navrhuje, že budeme děti ignorovat a budeme spát dál. Že se samy nějak zabaví. To by sice nejspíš zvládly, ale pro mé mateřské svědomí by to byla rána do týla a cítila bych se jako nejhorší matka na světě. Představa dětí, které si osiřele hrají ráno pod vánočním stromečkem, zatímco jejich rodiče vyspávají, je pro mě naprosto nepřijatelná.

Takže se vypořádám z postele a nabízím dětem, že jim připravím snídani. Nechtějí, vystačí si s lineckým a vanilkovými rohlíčky. Vtírám se tedy, že si alespoň něco zahrajeme, když už jsem vstala, že ano? Ale ani tady neuspěju. Chtějí si nové hračky osahat samy a dávají mi celkem nevybíravě najevo, že jsem obtěžujícím faktorem. Klidně bych se mohla urazit, ale obávám se, že by si toho nikdo nevšiml. Do postele už se také vracet nebudu, když už jsem úplně procitla, takže alespoň uklízím zmatek z předchozího večera, aby ze mě byl nějaký užitek. Samozřejmě bych si klidně mohla číst jednu z těch knížek, co jsem včera našla pod stromečkem, ale připadá mi, že ten čas, kdy po mě nikdo nic nechce, bych měla využít nějak smysluplněji.

Takže ráno na první svátek vánoční smysluplně utírám prach a drhnu kuchyňskou linku. Možná bych měla začít uvažovat o nějaké smysluplné psychoterapii.

Když se konečně z postele vykulí Lukáš, domácnost je o dost nablýskanější, ale aby si toho někdo všiml, musela bych to napsat na transparent a ten pověsit přes televizi. Navíc už jsem zase unavená a mám iracionální vztek na Lukáše, který je očividně vyspinkaný dorůžova. Nejhorší na tom je, že se na něj nemůžu rozčílit ani veřejně, protože si za to můžu sama. Klidně jsem se mohla ještě dospat a houby by se stalo. No nic.

Dopoledne je potřeba sbalit všechny věci a vyrazit na tour po příbuzných. První na řadě jsou moji rodiče, u nichž se sejdeme i s mým bráchou a jeho rodinou. Druhý svátek vánoční potom tradičně mají rezervovaný rodiče Lukáše a jeho drahá sestra Aneta. Nicméně protože Aneta má jiný program a bez ní by to opravdu, ale doopravdy nešlo, čeká nás místo toho novoroční oběd. Pak bude nejspíš následovat jednosměrná jízdenka do Bohnic vystavená na moje jméno.

Vánoční oběd u našich je záležitost, která mě vždycky spolehlivě katapultuje zpátky do dětství. Od té doby, co si pamatuju, mají vždycky borovičku ozdobenou koulemi a zvonečky z foukaného skla. Takovými, co se prodávaly v osmdesátých letech a vypadají, jako kdyby byly obalené krupičkou. Na lustru vždycky visí větvička jmelí a na stolku u stromečku musí být betlém s papírovými postavčkami od Lady. Když jsme byli s bráchou malí, každý rok jsme se dohadovali o tom, které z vymalovaných dárků, jež nesou betlémští poutníci Ježíškovi, bychom chtěli dostat. A pak samozřejmě mámin štrúdl z domácích jablek.

Když dorazíme, v kuchyni už voní řízký a v obýváku sedí táta s Michalem, Radkou a malým Míšou. Radka je moje švagrová, z čehož nemá radost ani jedna z nás, ale bohužel je to skutečnost, se kterou se nedá celkem nic dělat. Radka je totiž prototypem bioženy, která má patent na rozum, naprosto přesně ví, co je správně, a okamžitě to komukoli vysvětlí. Šestiletého Míšu vychovává zásadně liberálně a podle pravidel nevychovy, nebo jak se to jmenuje. Pohrdá klasickou medicínou, tudíž všechny zdravotní problémy řeší s homeopaty, léčiteli a astroložkami. Očkování považuje za zlo srovnatelné snad už jen s Hitlerem. Celé své rodině vaří podivuhodně vyhlížející pokrmy z nejrůznějšího zrní, výhonků a lístků a čas od času vyjede na nějaký víkend, kde doluje svou ženskou sílu, objevuje minulé životy nebo proniká do jiných galaxií. Za svou životní prohru považuje fakt, že se jí nepodařilo porodit dítě doma v obýváku v nafukovacím bazénku a v těsném souznění s vesmírem. Vzhledem k tomu, že rodila císařským řezem, šlo by to dost těžko, ale stejně to prohnílému zdravotnickému systému nikdy neodpustila. Lukáš o ní v soukromí mluví jako o biokrávě.

Než ji Michal potkal a bůhvíproč se do ní zamiloval, byl to úplně normální chlap, co chodil na hokej, do hospody, lezl po horách a byla s ním sranda. Navíc se na něj fakt hezky koukalo a holky na něj skoro stály frontu. Ostatně jich jeho postelí neprošlo úplně málo. Všichni jsme předpokládali, že pokud se vůbec někdy ožení, skončí vedle akční krásky s dobrodružnou náturou. Když přivedl poprvé ukázat Radku, neusměvavou brunetu s poněkud myším vzhledem, považovali jsme to za neškodný výstřelek, něco jako vybočení z řady. Ohlášená svatba proto pro nás všechny byla

značným šokem. A to jsme ještě nevěděli, že za necelý rok si Radka předělá Michala k obrazu svému.

Skončil s hokejem, který hrál skoro dvacet let, protože Radka se domnívala, že by se měl věnovat výhradně rodině. Dal výpověď v korporátu, protože práce v nadnárodní vykořisťovatelské firmě (jakkoli dobře placená a zajímavá) se neslučovala s Radčiným morálním cítěním. Přestal chodit do hospody a vlastně se postupem času přestal stýkat prakticky se všemi svými kamarády, protože Radka je nemá ráda. Což má zcela očividně souvislost s tím, že prakticky všichni Michalovi kamarádi Radku nesnáší. Z přitažlivého chlapa s jiskrou se stalo bezpohlavní bačkorovité cosi.

Jejich Míša je rozmazlený spratek bez jakýchkoli hranic, který manipuluje každým, kdo se nechá. Navštěvuje jakousi naprosto průlomovou alternativní školku, která maximálně rozvíjí citlivou dětskou dušičku a vychovává budoucí elitu národa. Jak jsem pochopila, berou do ní pouze vyloženě geniální děti, což znamená, že moje vlastní děti by zřejmě nepustili ani k plotu. Míša má spoustu blíže nespécifikovaných zdravotních problémů, které pramení ze zaseklé aury. Podle mého laického názoru by se spousta z jeho problémů vyřešila, kdyby někdo odblokoval Míšovu auru tím, že mu jednou pořádně naseká na zadek. Místo toho ale Michal s Radkou oprašují jeho genialitu a rozhodli se, že další děti už mít nebudou, protože vůči Míšovi by nebylo fér, kdyby se pozornost rodičů tříštila.

Jediné, co se momentálně tříští, jsou naše nervy. Protože Míšovi samozřejmě není možné dát jen tak leda jaký dárek, obdrželi jsme před Vánoci seznam, z něhož jsme si mohli vybrat položky, které lze malému géniovi

zakoupit. Logicky se nic z toho nedalo koupit v běžném kamenném obchodě, ale muselo se to objednat z e-shopu pro mrňavé Einsteiny. Pokud jsem si mohla všimnout, veškeré zboží, které se tam prodávalo, bylo buď dřevěné, nebo papírové, vrcholně ekologické a tak moc edukativní, že u některých věcí jsem ani nepochopila, k čemu přesně slouží. Něco z toho tedy dostane od nás, něco od babičky a dědy, Radce a Michalovi jsme koupili poukaz na partnerskou thajskou masáž a všichni budeme spokojení...

... anebo možná také ne, protože když mámě asistuju při smažení řízků, spiklenecky mi pošeptá, že Míšovi zabalila pod stromeček ještě pohádkovou knížku.

„Proboha, mami, proč? Víš, že z toho bude zase scéna!“ Už jenom z představy, jak se bude Radka tvářit, až si Míša dárek rozbalí, se mi houpe žaludek. Máma obaluje řízek ve strouhance a vzdorně vrtí hlavou.

„Prosím tě, nedělej z toho drama. Pohádková knížka snad nikomu na světě nemůže vadit. Ani jí...“

Nechá poslední větu viset ve vzduchu a střelí pohledem k Radce, která se zrovna vměšuje mezi hrající si děti a pravděpodobně se jim snaží vysvětlit, jak najít v Člověče, nezlob se vhléd do vlastního nitra.

„No, jak myslíš.“ Ráda bych ještě něco dodala, ale právě se k nám blíží naše biobohyně, tak zase rychle zmlknu.

„Víš, že se Kuba s Eliškou ládujou cukrovím?“ bonzuje iniciativně.

Nejradši bych zařvala: „No a co?“, ale jsou Vánoce a já jsem se rozhodla, že budu za hodnou. Takže místo toho slabomyslně zablekotám:

„To víš, děti!“ Hned jak to vyslovím, dala bych si pár facek, jak strašně to zní. Místo toho jdu radši zdupat